

soälutakse weel pari sörme paksuselt penifest rammust mulda senna peäle, küllitakse seemned walge liwaga seggatud, mahha, seggatakse kappoga sisse ehk, mis weel tullusam on, soälutakse pole sörme paksult weel rammust mulda peäle: siis on seemned maas. Pärrest pannakse üht wörko ehk ka oksa peäle, et kannad külli ümber ei sibli. Hobbose sönnik mulla all, annab soja ja peage hakkawad seemned iddanema ja tousma. Tullewad nüüd ehk weel kanged ö-külmad, lund ehk rätsakast: se ei te neile middagi, waid kui taimed alles nored ehk ka jubba sured on, tulleb neid iggal külmal hommikul külma kaewo weega nattuke fasta, mis külma jälle taggasi tombab; agga igga ford peab fastminne enne sündima, kui päike nende peäle paistab. —

Hilja küllitud taimed sawad ennamiste ma-kirpudest ärrasödud. Zuhtub sedda ja waene perrenaene on kimpus, et ei tea, mis peab teggema, siis aitab wahhest se, kui rabba ka elud hästi ärra fedetakse ja selle kaelo

weega, kui külmaks läinud, taimed fastetakse, ehk soälutakse ka lubja ehk jipsi taimede peäle, mis neid taimede waenlasti ka ärra kautab. — Merre äärtse rahwal on parrem luggo, sest nemmad woiwad ommad taimed kalla, — isseärranis weel taimede weega — fasta, mis feige parrem on. Kalla rasw annab head rammu, ja se häis kautab feik puttufad ärra.

Taimede ma peab pärrest rammus ollema. Rammusama ma peal kaswawad taimed külruttem ja suremad, agga liig lopsakad ja forretad, mis istutamisse järrel kauem põewad, kui lahjema ma taimed. Kalla wesfi annab ka lahja ma peal küllalt rammu ja on allati parrem, kui sönniko wesfi. Need, kes ommad taimed eest otsa külma kartusse pärrest finni katwad, jäwad neist saggedaste usna ilma, sest nisuggused taimed on pärrest wägga õrnad külma kartma, sepärrest te parrem nenda, kui üllemal õppetud, siis polle ful tarwis kaapsta taimede waewaga otsida ja kalli rahhaga osta. —